

[Finansministeren]

skal være, skal vi sige en fornuftig baggrund for det, og derfor har vi altså ønsket at sige til de forskellige ministerier og styrelser og kommuner: I må være klar over, at hvis I vil have folk, der går på kurser, må I indregne det i jeres almindelige budgetter. Og det synes jeg faktisk er en god ting, for også når det drejer sig om uddannelse, skal der være en kritisk vurdering af, hvad der er brug for, og det har altså været hensigten med denne omlægning. Jeg tror bestemt, at både staten og amterne og kommunerne på deres kæmpemæssige budgetter har midler til det formål. Hvis man ser på den private sektor, er der mange virksomheder, som bruger ganske store midler på uddannelse. Jeg er ikke i tvivl om, at i almindelighed kommer de penge ind mængfold i form af mere effektivt arbejde, i form af besparelser på driftsudgifterne i de efterfølgende år og i kraft af, at brugerne for de samme penge får en bedre service.

Det er i øvrigt også et svar til fru Ingerlise Koefoeds anden betragtning, hvor hun sagde: formålet med moderniseringsplanen er at spare, hvorfor siger man det ikke rent ud? Det forholder sig ikke sådan, og det sagde jeg allerede i november måned. Formålet med moderniseringsplanen er at sikre, at vi får mere ud af de ressourcer, det offentlige har til rådighed. Det bliver vi nødt til at erkende er en nødvendighed for vores samfund. Hvis man vil have økonomisk vækst, hvis man vil have højere levestandard i vores land, er man nødt til både i den private og i den offentlige sektor fra år til år at få mere ud af de ressourcer, man anvender. Det er simpel logik. Man kan være modstander af vækst, man kan ønske at få et nulvækstsamfund, men det har jeg ikke hørt nævnt så ofte i den offentlige debat i de sidste 10 år som i de foregående 10 år, og så kunne man leve med et stift, konservativt og ubevægeligt samfundssystem, men det er i hvert fald ikke regeringens ønske. Der gælder den simple økonomiske grundregel, at vækst forudsætter stadig bedre anvendelse af de tilstedeværende ressourcer, og det er slet ikke særlig forskrækkeligt. Vi må ikke glemme, at den offentlige sektor først og fremmest er til gavn for brugerne, og de har et rimeligt krav på, at vi stadig forbedrer arbejdsindsatsen, at vi stadig tilrettelægger arbejdet bedre, at vi stadig sorterer de behov, der skal opfyldes, og

hele tiden koncentrerer os om dem, der er vigtigst, at vi er parate til at afvikle gamle behov, som der efterhånden ikke længere er nogen brug for, eller som der ikke længere er nogen realitet i, og at vi så til gengæld kan tage nye behov op. Hvis jeg må nævne et meget nærliggende eksempel: med det voksende antal ældre mennesker i Danmark er det klart, at vi i de kommende år får brug for at anvende flere ressourcer inden for ældreforsorgen. Omvendt må vi erkende, at der med det stærkt faldende børnetal ikke bliver brug for at anvende så mange ressourcer inden for det område.

Så formålet, fru Ingerlise Koefoed, er ikke at spare. Jeg har ikke noget imod, at der så i øvrigt bliver sparet, men det er ikke formålet med moderniseringsredegørelsen. Formålet er at få mere ud af de ressourcer, der er til rådighed.

I øvrigt vil jeg gerne takke for den meget brede tilslutning, der har været til principperne i moderniseringsredegørelsen. Det har glædet mig. Jeg har noteret mig, at fru Elisabeth Bruun Olesen ud fra en ren klassekampsanalyse ikke kan tilslutte sig synspunktet. Det øvrige folketing synes at befinde sig på det meget moderate niveau.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Det, der bringer mig herop, er finansministerens noget bagatelliserende ord om præstationsløn. Sådan noget har vi da altid haft inden for den offentlige sektor, siger han, og i stort omfang, det var der ikke noget nyt i. Og så bliver P&T nævnt, udbringelsen af post, lastning og losning i den kgl. grønlandske handel og visse håndværkergrupper. Mig bekendt er der nu ikke nær så meget af præstationsfremmende lønsystemer inden for det offentlige som inden for det private område, og ministeren siger jo, at man ønsker at udvide præstationsfremmende lønsystemer inden for det offentlige. Jeg påpeger, at det har en lang række negative konsekvenser for arbejdskraften. Nedslidningen bliver meget større. Man kan nævne nogle af de værste, som jeg også gjorde før, slagteriarbejderne, men man kan også nævne andre områder. Man kan nævne de kvinder, der er inden for elektronikindustrien. Deres arbejdsforhold bedres på ingen måde af, at de har præstati-